

Κυρίου με ολόαγνα χέρια και με λευκή καρδιά;

Η ευθύτης του και η ειλικρίνεια είναι ένα χαρακτηριστικό που μπορεί να υπάρχει στον αμαρτωλό, όσο και στον άγιο. Είναι ο αποφασιστικός προσανατολισμός προς το πρόσωπο του Ιησού.

Στα δύο πρότυπα, που μας περιγράφει ο ίδιος ο Κύριος, τον Τελώνη και το Φαρισαίο, ψηλαφούμε την υπέροχη αυτή αρετή. Κ' οι δύο στάθμικαν στη σάσιο της προσευχής. Στου ενός όμως, του Φαρισαίου, την καρδιά πριτάνευε η επιθυμία της επιδιώξεως και του αυτοθαυμασμού. Αυτός ο δεύτερος σκοπός κάλυψε τον πρώτο τερό σκοπό της προσευχής, τον έκαμε άτομο, ισχνό και κατάντησε την απαγγελία της στέρια βαπτολογία. Ο δεύτερος, ο Τελώνης, στάθμικε με απόλυτη ειλικρίνεια, άνοιξε με ιμιότητα την καρδιά του και μίλησε παρουσιάζοντας γυμνή και καθαρή την πραγματικότητα. Στην όλη του συμπεριφορά δεν διακρίνεις κανένα πλάγιο σκοπό, καμμία ύποπτη κίνηση, κανένα πονηρό λόγο. Αμαρτωλός στην προηγούμενη ζωή του, ήταν τίμιος, ειλικρινής, αποφασιστικός στην επικοινωνία του με το Θεό. Και γ' αυτό πέτυχε τη σωτηρία και τη δικαίωση.

Τρίτη προϋπόθεση: **η διάθεση της υποταγής.**

*

Όταν προσευχόμαστε στον Ιησού, προσευχόμαστε στον Κύριο. Μιλάμε στον Πλάστη μας. Όχι για την επιβάλλουμε το θέλημά μας, αλλά για να αναζητήσουμε το δικό του.

Είναι βέβαιο πως ο Ιησούς, όταν τον πλησιάζουμε κι' όταν με φόρτο προφέρουμε τόνομά του, έχει πάντα κάπι να μας πει. Ακόμα κι' όταν σιωπάει, με τη σιωπή του μας δίνει απάντηση.

Όμως η απάντηση του Θεού δεν είναι πάντα σύμφωνη με το ανθρώπινο θέλημά μας. Δεν κολακεύει την υλιστική επιθυμία μας και τον εγωισμό μας. Ίσως μερικές φορές να μας φαίνεται και σκληρή: Μία απότομη κειρουργική επέμβαση στην πληγή της ψυχής, ένα ράπισμα στο εγωιστικά ψυχομένο κεφάλι μας, μια άρνηση στην άρρωστη και αυτάρεσκη απαίτηση μας.

Η προσευχή στον Ιησού προϋποθέτει ταπείνωση, σκύψιμο μπροστά στο Δυνατό, υποταγή στον Πάνοφο και Πανάγιο. Προϋποθέτει το ίδιο εσωτερικά κλήμα και την ίδια σάσιο, με την οποία ο Ιησούς σαν άνθρωπος μίλησε στον Ουράνιο Πατέρα. «Πάτερ,... μη το θέλημά μου, αλλά το σου γινέθω» (Λουκ. Κβ' 42).

*

Κύριε Ιησού, μάθε μας να σου μιλάμε με ευθύτητα και με υπακοή.

Πνεύμα Πανάγιο, δίδαξε μας να προσευχόμαστε στον Ιησού.

3. Το περίβλημα των λέξεων

Να προσευχηθούμε στον Κύριο Ιησού! Απλαδή να του πούμε τί;

Να κάπι, που συνχνά μας βασανίζει: Το περιεχόμενο της προσευχής. Με την γερίσουμε τη συνομιλία μας με τον Ιησού;

Δεν είναι ανάγκη να ψάχουμε πολύ. Υπάρχει πρόχειρος ένας ανεκτίμητος θησαυρός. **Είναι ο λειτουργικός μας πλούτος.**

Οι πολλοί απ' τους ύμνους, που

περιέχονται στα λειτουργικά μας βιβλία και που τους χρησιμοποιούμε στη θ. Λειτουργία και στις άλλες ιερές Ακολουθίες, απευθύνονται στον Ιησού, το Λυτρωτή μας. Είναι διξολογίες και ικεσίες με σπάνια έμπνευση, με δυνατό λυρισμό, με θεολογικό βάθος, με κρυστάλλινο αίσθημα και έχουν αναβλύσει από άγιες καρδιές.

Αυτό το θησαυρό μπορούμε και πρέπει να τον αξιοποιούμε. Να τον αξιοποιούμε στην ώρα της λατρείας, μα και στις αιτιολικές, τις ιδιωτικές προσευχές.

Στην ώρα της θ. Λειτουργίας οι ύμνοι αποτελούν ένα ευχάριστο άκουσμα. Προσφέρονται να μας βοηθήσουν στην ανάτασι και στη λατρεία του εσταυρωμένου Λυτρωτού μας. Γι' αυτό και πρέπει να ζούμε την κάθε έννοιά τους και να την αναφέρουμε, σαν ξεχείλιομα της καρδιάς μας, στον Κύριο. Όταν π.χ. λέμε «σώσον πράσινοι», Υιέ Θεού, ο αναστάς εκ νεκρών...», εκείνη την ώρα να αισθανόμαστε την παρουσία του Υιού του Θεού και τη θυσία του και την ανάστασή του.

Αλλά και ο' οποιαδήποτε άλλη συγχρήματα νοιώσουμε την ανάγκη να επικοινωνήσουμε με το Σωτήρα, μπορούμε ν' ανοίξουμε ένα από τα βιβλία της Εκκλησίας και να προσευχηθούμε με τα τροπάρια του και με τις ευχές του. Το μικρό βιβλίο που λέγεται «Σύνοψις» είναι το πιο πρόχειρο στα χέρια μας. Αλλά και το «Εγκόλπιο της θ. Λειτουργίας» και το «Ωρολόγιον», που περιέχει τις καθημερινές Ακολουθίες, βάζουν στη διάθεσή μας τον πλούτο των προσευχών τους και τη φλόγα των αισθητηρίων τους. Τις προσευχές και τα αισθήματα των αγίων, που έγραψαν τα ιερά αυτά κείμενα.

*

Θα υπάρξουν όμως και περιστάσεις που θα μιλήσουμε στο Κύριο όχι με τα λόγια των αγίων, αλλά με τα λόγια της δικιά μας.

Προβλήματα προσωπικά, που τα ζούμε με έντασι, θα τα αναθέσουμε στον Ιησού.

Αισθήματα ευγνωμοσύνης, που γεμίζουν την ψυχή μας, θα τα προσφέρουμε στον Ιησού.

Μη δυσκολευθήτε την ώρα αυτή να του πάτε αυτό που μέσα σας έχετε και σας συνεπάρνει, μ' όποιο τρόπο σας διευκολύνει. Ο Ιησούς δεν ζητάει την τορνευμένη φράση, αλλά τον πηγαίο τρόπο και τη γνήσια προσευχή.

Μπορείτε να έχετε σαν υπόδειγμα:

Τον Ιάειρο, που ικέτεψε με θερμή πίστη και με διάκριση (Λουκ. ι' 40 κ.εξ.).

Τη Χαναναία μπτέρα, που με επιμονή και ταπείνωση απήντησε τη θεραπεία της κόρης της (Ματθ. 1ε' 21 και εξ.).

*

Και στις σιγμές του κοφτερού πόνου; Τότε, που το μισάλο ακινητοποιείται, σχεδόν νεκρώνεται, κι' η γλώσσα δύσκολα αρθρώνει τις λέξεις;

Τότε η να κάνουμε;

Η θεία Γραφή με την κλασσική της υποδείγματα μας καθοδηγεί και στη δύσκολη αυτή σιγμή.

Μας παρουσιάζει:

Τον αμαρτωλό Τελώνη, που φορτωμένος με τη συντριβή της ενοχής δεν απλώνεται σε αφηγήσεις, αλλά μένει στην επανάληψη της ικεσίας: «**Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλό**» (Λουκ. ιη' 13).

Τον ολιγόπιστο Πέτρο, που «βλέπουν τον άνεμον ισχυρόν εφοβήθη και αρξάμενος καταποντίζεσθαι έκραξε λέγων_ **Κύριε, σώσον με**» (Ματθ. 1ε' 30).

Τον τυφλό της Ιεριχούς, που, μόλις άκουσε πώς περνάει ο Ιησούς «**ήρξατο κράζειν και λέγειν_ υιέ Δαυίδ Ιησού, ελέπον με**» (Μαρκ. ι' 47).

Παρόμοια μπορούμε στις δύσκολες περιστάσεις να φερθούμε κι' εμείς. Με μια σύντομη θερμή ικεσία να φωνάζουμε τον Ιησού, να τον καλέσουμε να βοηθήσει. Μ' ένα «**Χριστέ μου, σώσε με**». Με ένα «**Κύριε, ελέπον**».

Οταν κανείς ρίχει το κέντρο του βάρους στο όνομα του Κυρίου, που επικαλείται, αισθάνεται να έρχεται και να στέκεται στο πλευρό του ο Δυνατός. Κι' όταν τονίσει την ικεσία, το «**σώσον με**» ή το «**ελέπον**», τότε μπορεί να τοποθετηθεί κάτω απ' τις λίγες κι' απέριπτες λέξεις της ικεσίας του όλο του ογκού του προβλήματος κι' όλο τον πόνο. Είτε η κραυγή του και με τη συγκεκριμένη και άμεση.

*

Υπάρχει όμως κι' ένας άλλος εντελώς ιδιότυπος τρόπος συνομιλίας με τον Κύριο μας. Είναι η απλή εναίνιος στο θεϊκό και λατρευτό πρόσωπό του.

Οταν η θάλασσα γύρω σας απλώνεται με τη γαλάνη του λαδιού, μένετε ο' ένα σιωπηλό θαυμασμό. Δεν θέλετε ούτε ένα μικρό βότσαλο να πέσει στην επιφάνεια, γιατί θα ταράξει τα νερά και θα σας κάνει να χάσετε μέσα σας το αίσθημα και την απόλαυση της γαλάνης.

Υπάρχουν και στην ωρή τέτοιες συγμές. Η ψυχή απολαμβάνει, αισθάνεται, καιρίεται. Δεν θέλει όμως να εκφραστεί με τα λόγια. Γιατί τα λόγια υλοποιούν και μειώνουν τα αισθήματα. Προτιμάει να εκφράζεται με τον άυλο δικό της τρόπο. Να ξεχύνει το άρωμα των αισθητηρίων του καρδιάς.

Σ' αυτές τις σιγμές δεν ζητάει κανές να προσευχηθεί με λόγια. Προτιμάει να βλέπει μπροστά του το Σωτήρα, ν' αιτείται στο Λυτρωτό της Εκκλησίας της Σύνοδου της Ελλάδος προήλθε στην απόφαση να επιτρέψει στον σχολάζοντα Μητροπολίτη Αττικής κ. Παντελεήμονα να ιερουργεί, παρά την έκπτωση του, στην πρώτη επαρχία του (Μητρόπολη Αττικής), χωρίς μάλιστα προηγουμένως αυτός να ζητεί τη σύμφωνη γνώμη του τοποτηρητή του χρεούντος θρόνου της. Όμως η ποινική δικαιούση εξέδωσε οριστική απόφαση και κατεδίκασε τον κ. Παντελεήμονα στην ποινή της πρόσκαιρης κάθειρξης των 8 ετών για την κακουργηματική πράξη, που αποδείχθηκε ότι διέπραξε